

ΑΝΑΤΟΛΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΕΤΟΣ Α΄.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΦΥΛ. Γ΄.

Η ΧΗΜΕΙΑ.

Φιλόσοφοί τινες λέγουσιν, ὅτι ἡ χημεία δέον νὰ καλῆται ἡ τέχνη τῆς καταστροφῆς, καὶ ὅτι οἱ εἰς τὴν ἐπιστήμην ταύτην καταγιγόμενοι, οὐδὲν ἄλλο κάμνουσιν ἢ ἀνατρέπουσι τὸ πᾶν τήκοντες, ἐξατμίζοντες καὶ ἀναφλέγοντες, ὅτι δύνανται νὰ παραβληθῶσι πρὸς παιδία, ἅτινα θραύουσι τὰ παιγνίδιά των διὰ νὰ ἴδωσι τί εἶναι ἐντὸς αὐτῶν καὶ ἅτινα ἐνασχολοῦνται κατόπιν εἰς τὸ νὰ ἐπιδιορθώσωσι τὰ συντρίμματά των. Ἔτεροι δὲ μᾶλλον ἄδικοι ἀκόμη λέγουσιν ὅτι ἡ χημεία εἶναι ἡ ἐπιστήμη τῶν ἐπικινδύνων ὑλῶν, ἡ μήτηρ τῶν εὐφλέκτων οὐσιῶν καὶ τῶν δηλητηρίων καὶ ὅτι ἡ κατηραμένη αὕτη τέχνη ἦτο τὸ μυστικὸν τῶν κακοποιῶν ἀνθρώπων.

Πιθανόν τις νὰ δώσῃ πίστιν εἰς τὰς γνώμας ταύτας· ἀλλ' ἂν ἔκαμνεν οὕτω θὰ ἐλέγομεν αὐτῷ ὅτι δικάζει μονομερῶς ἀκούσας μίαν μόνην ψῆφον ἅς ἀκούσῃ καὶ ἐτέραν, ἐκείνην ἣτις συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης ταύτης τῆς

τόσῳ ὠφελίμου καὶ τόσῳ ἐκπληκτικῆς.

Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ χημεία καταστρέφει, μεταχειρίζεται τὸ πῦρ, θερμαίνει καὶ διακαίει τὰς εἰς σπουδὴν αὐτῆς προσφερομένας ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς οὐσίας. Ἀλλὰ πόσον ἀξιοθαύμαστος ἡ ἐπιβοήθεια τοῦ πυρός! Θερμαίνουσα μετὰ ἀνθρακος ἐρυθρόν τινα λίθον, εὐθραστον, ἀχρηστον, τὸ ὀρυκτὸν τοῦτο τοῦ σιδήρου, αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀξίας, παράγει ἐν ταῖς ὑψηλαῖς καμίνοις τὸν σιδήρον, τὴν βάσιν ὀλοκλήρου τῆς βιομηχανίας. Θερμαίνουσα τοὺς λιθάνθρακας, χωρίζει ἐξ αὐτῶν ἀερίον τι καύσιμον, ὅπερ φωτίζει τὰς πόλεις μας. Θερμαίνουσα ἠφαιστιογενεῖς τινὰς λίθους χωρίζει ἐξ αὐτῶν τὸ θεῖον, τὴν βάσιν τῆς παρασκευῆς τοῦ θεϊκοῦ ὀξέος. Καταστρέφει ἡ χημεία, ἀλλὰ πόσον ὠφέλιμος εἶναι ἡ καταστροφή αὕτη! Ἀπὸ ὕλης ἀχρήστου διεσπαρμένας ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, ἀπὸ ὀρυκτὰ ἄνευ ἀξίας, ἐξάγει μέταλλα μᾶλλον ἢ ἥττον πολύτιμα καὶ οὐσίας καταλλήλους εἰς τὸ νὰ ἐπαρκῶσιν εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς

κοινωνίας. Ἡ χημεία λοιπὸν ζητεῖ νὰ καταστρέψῃ τὰ σώματα, ἅτινα ὑπάρχουσιν ἐν τῇ φύσει, χωρίζει τὰς διαφορὰς οὐσίας, ἃς ἐκεῖ εὐρίσκει καὶ τὸ πῦρ εἶναι τὸ ἐνεργόν. αἴτιον τῆς ἀνατροπῆς τοῦ ὑπάρχοντος κόσμου. Ἀναφέρομεν ἐν μόνον παράδειγμα μεταξὺ μυρίων. Ἄς λάβωμεν τεμάχιον μαρμάρου, ὅπερ ἀφθόνως ὑπάρχει ἐν τῇ φύσει, καὶ ἃς θερμάνωμεν αὐτὸ εἰς ἐστίαν διάπυρον· θέλομεν ἰδεῖ μετ' ὀλίγον ὅτι μετετρέπη τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ πυρός εἰς νέαν οὐσίαν, τὴν κεκαυμένην ἄσβεστον, τὴν τόσῳ χρησίμου τῇ οἰκοδομικῇ τέχνῃ. Ἀλλὰ τὸ μάρμαρον ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς δίδει τὴν ἄσβεστον ταύτην, ἀφ' ἐτέρου ἀφίνει νὰ διαφύγῃ ἀέριον τι γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα ἀνθρακικὸν ὄξύ, ὅπερ δυνάμεθα νὰ συλλέξωμεν.

Ἐξετελέσαμεν οὕτω τὴν πρώτην φάσιν ἀναλύσεως ἢ καταστροφῆς, ὡς εἶπεῖν, ἐχωρήσαμεν ἐκ τοῦ μαρμάρου δύο οὐσίας διακεκριμένας· τὸ ἀνθρακικὸν ὄξύ καὶ τὴν ἄσβεστον. Ἐπεκτείνοντες ἐπὶ μᾶλλον τὴν ἀνάλυσιν, δυνάμεθα τὰ δύο διάφορα ταῦτα σώματα τοῦ μαρμάρου νὰ τὰ χωρίσωμεν εἰς ἀπλούστερα. Τὸ μὲν ἀνθρακικὸν ὄξύ εἰς ἀνθρακα καὶ ὄξυγονον, τὴν δὲ ἄσβεστον, εἰς μέταλλον τι ἀσβέστιον καὶ εἰς ὄξυγονον. Καταστρέφοντες οὕτω, δηλαδὴ ἀναλύοντες τὸ μάρμαρον, χωρίζομεν αὐτὸ εἰς τρία διάφορα εἶδη, τὸν ἀνθρακα, τὸ ἀσβέστιον καὶ τὸ ὄξυγονον, ὧν τὰ μὲν δύο στερεὰ τὸ δὲ τρίτον ἀέριον. Ἀλλ' ἐνταῦθα πάυει πλέον ἢ δύναμις τῆς ἀναλύσεως· ἐφθασεν εἰς σώματα ἅτινα δὲν

δύναται πλέον νὰ ἀποχωρίσῃ καὶ ἅτινα καλεῖ στοιχεῖα ἢ σώματα ἀπλά. Ἀναλύσασα ἢ καταστρέψασα πάντα τὰ σώματα, λίθους, φυτὰ, ζῶα ἢ χημεία, ἀνεῦδρον ὅτι πάντα τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ὄντα σύγκεινται ἐξ ἐξήκοντατεσσάρων ἀπλῶν σωμάτων. Ἡ μικρὰ αὕτη ὁμάς τῶν 64 στοιχείων ἀποτελεῖ τὸ καταπληκτικὸν τοῦτο μουσεῖον, ὅπερ ἡ φύσις μᾶς προσφέρει πρὸς σπουδὴν. Ἡ δύναμεθα νὰ συγκρίνωμεν τὰ ἀπλά ταῦτα σώματα πρὸς τοὺς ἑπτὰ τόνους τῆς μουσικῆς, οἵτινες παράγουσιν τὰς διαφορὰς ἁρμονίας ἢ κάλλιον ἀκόμη πρὸ τὰ εικοσιτέσσαρα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, ἅτινα μεταδίδουσι τοὺς ἀπείρους στοχασμοὺς καὶ σκέψεις.

Ἡ χημεία σκοπεῖ λοιπὸν τὴν ἀνάλυσιν τῶν συνθέτων σωμάτων τῶν δυνάμενων νὰ προσφερθῶσιν αὐτῇ πρὸς σπουδὴν, καταστρέφει, ἀλλὰ ἀφοῦ ἄπαξ μοιῶσθαι τὰ ἀπλά ταῦτα σώματα, ζητεῖ κατὰ τίνες νόμους εἶσιν ἠνωμένα, προσπαθεῖ νὰ τὰ συζεύξῃ μεταξὺ τῶν, νὰ τὰ συνενώσῃ, ὅπως παραγάγῃ ἔργα ὅμοια πρὸς τὰ τῆς φύσεως. Ζητεῖ τὰς σχέσεις τὰς ὑπαρχούσας μεταξὺ σωμάτων τινος καὶ ἐκείνου εἰς ὃ δύναται νὰ μεταβληθῇ. Ζητεῖ νὰ συγκρατήσῃ ὑπὸ τὰ λείψανά των τὰ σώματα, ἅτινα εἶχεν ἀναλύσει καὶ ἀφοῦ καταστρέψῃ, δημιουργεῖ.

Ἡ χημεία ἀναλύουσα τὸ ὕδωρ τὸ χωρίζει, τῇ ἐπίδρασει ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, εἰς δύο διάφορα ἀέρια, τὸ ὄξυγονον καὶ τὸ ὑδρογονον· καὶ ποτε τὰ δύο ταῦτα στοιχεῖα μεμονωμένα, εἰξεύρει νὰ τὰ ἐνώνῃ πρὸς ἀναπαραγωγὴν ὕ-

δατος διὰ τῆς συνθετικῆς ὁδοῦ. Ἡ χημεία ἀναπαραγάγει τεχνικῶς σχεδὸν πάσας τὰς οὐσίας τὰς ὀρυκτὰς, αἵτινες ὑπάρχουσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς· εἰς τὰ χωνευτήριά της δύναται νὰ ἐνώσῃ τὸν σίδηρον μετὰ τοῦ ὄξυγονου, ὅπως παραγάγῃ κρυστάλλους σιδηροπυρίτου· δύναται νὰ ἀναπαραγάγῃ τοὺς σμάραγδας καὶ τοὺς ἀδάμαντας· μόνον αἱ οὐσίαι, ἃς παράγει οὕτω, δὲν ἔχουσιν ὄψιν ἐπίσης ὠραίαν ὡς τὰ προϊόντα ἀπεράντων ἐργαστηρίων, ἅτινα ἡ φύσις διαθέτει εἰς τὰς μεταλλίτιδας φλέβας ἐντὸς τῶν σχισμάτων τῶν ἠφαιστίων, χωνευτήρια γιγαντώδη, ἅτινα περιφρονοῦσι τὴν χεῖρα τοῦ ἀνθρώπου. Οὐ μόνον ἀνοργάνους ὕλας διὰ τῆς συνθέσεως παράγει ἐκ τῶν ἀπλῶν σωμάτων, ἀλλὰ καὶ ὀργανικάς, αἵτινες ὑπάρχουσιν εἰς τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῶα. Τὸ οἰνόπνευμα, ὅπερ εὐρίσκεται εἰς τὰς σταφυλάς καὶ εἰς ἄλλας φυτικὰς ὕλας, δύναται νὰ ἀναλύσῃ ὡς πάντα τὰ σώματα καὶ νὰ χωρίσῃ τὰ στοιχεῖά του, ἅτινα εἶσιν, ὁ ἀνθραξ, τὸ ὑδρογονον καὶ τὸ ὄξυγονον. Καὶ πάλιν ἐκ τῶν μεμονωμένων τούτων στοιχείων, ἡ χημεία δύναται νὰ ἀναπαραγάγῃ οἰνόπνευμα μετὰ τῆς γεύσεώς του, τῆς ἀρωματικῆς του ὀσμῆς καὶ ὄλων του τῶν ἰδιοτήτων. Ἡ μέλλουσα βιομηχανία θὰ ὠφελήθῃ ἴσως τῆς θαυμασίας ταύτης συνθέσεως καὶ θὰ δυναθῇ νὰ προσβλέψῃ εἰς χρόνον μᾶλλον ἢ ἤττον πλησιάζοντα ὅσον τὸ δυνατόν εἰς τὸ ν' ἀναπαραγάγῃ τὸ ζάχαρι, τὸ ἄμυλον, τὰ ἀρωματικὰ ἔλαια, ἅτινα ἐξάγονται διὰ τῆς βιομηχανίας. Ἐπὶ πα-

ρουσία τῶν ἀποτελεσμάτων τούτων, ἐρωτῶσι, ποῦ θὰ σταματήσῃ ἢ δύναμις τῆς πλάσεως τῆς χημείας; Ἡ ἐπιστήμη αὕτη θὰ κάμῃ ποτὲ κόκκον σίτου, φυσικὸν μίσηρον; Οὐδεὶς ἀμφιβάλλει ὅτι ὑπάρχει ὄριον εἰς τὴν σύνθεσιν ὡς ὑπάρχει εἰς τὴν ἀνάλυσιν.

Ὅσοι ἰσχυρὰ καὶ ἂν ᾔνοι ἢ ἐπιστήμη, σταματᾷ ὅπου ἀρχίζει ἢ δύναμις τῆς περιβεβλημένης μυστήριον ὅπερ ὀνομάζομεν ζωήν.

Ἐν τούτοις τὸ πεδῖον ἔνθα δύναται αὕτη νὰ ἐξασκῇ τὴν δύναμιν τῆς συνθέσεως εἶναι ἀρκετὰ εὐρὺ ὅπως προσφέρῃ εἰς τὸν ζητοῦντα πλουσίαν κυριότητα. Εἴθε ὕλαι χρήσιμοι νὰ ἐκκριθῶσιν ὑπὸ τῶν φυτῶν, ὑπὸ τῶν ζώων! Ἡ χημεία διαπρέπει ἀκόμη εἰς τὸ νὰ δημιουργῇ ὕλας καθαρῶς τεχνικάς, αἵτινες δὲν παρουσιάζονται ἐν τῇ φύσει. Οὕτως ἀριθμὸς ἀρκετὰ μέγας βάσεων καὶ ὀξέων οὐσιῶν χρησίμων, παραγομένων εἰς τὰ χημικὰ ἐργαστήρια, ἐγεννήθησαν διὰ τῆς χημείας, καὶ δὲν παρουσιάζουσιν οὐδεμίαν οὐσίαν φυσικὴν, ἀλλὰ μᾶλλον προϊόντα τῆς τέχνης. Τὸ ἰόχρουν τῆς ἀνηλίτης, παραδείγματος χάριν, ὅπερ εἶναι ἐν χρήσει εἰς τὴν βαφικὴν, εἶναι οὐσία χρωματιστικῆ, ἀληθοῦς πλάσεως, καὶ οὐχὶ πλέον ἀπομίμησις ἀντικειμένου ὑπάρχοντος. Ἡ δύναμις αὕτη τῆς δημιουργικῆς ἐπιστήμης διαστῆλει τὴν χημείαν ὄλων τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν. Αὕτη μόνη δύναται πραγματικῶς νὰ δημιουργήσῃ.

Ο ΕΡΩΞ.

—Ο—

‘Ο Έρωξ, ἡ πρώτη αὐτῆ καὶ παγκόσμιος ἀφορμὴ τῆς ὑπάρξεως τοῦ σύμπαντος, ἡ ἀνεξάντλητος αὐτῆ πηγὴ τοῦ αἰδίου βίου, ἡ θέρμη αὐτῆ ἢ ταράσσουσα τοὺς τε ἀνθρώπους καὶ ζῶα, τοὺς οὐρανούς καὶ τοὺς ἀστέρας ὡς καὶ τὰ φυτὰ καὶ τὰ ἄθλα, τὸ ζωογόνον καὶ σύναμα καταστρεπτικὸν τοῦτο πῦρ, ὅπερ εἰσδύει ἀπὸ ἀρτηρίας εἰς ἀρτηρίαν, ἀπὸ βώλου εἰς βῶλον γῆς, ἀπὸ στελέχους εἰς στέλεχος, τὸ μυστήριον τοῦτο τὸ αἰετοῦ ἀποκαλυπτόμενον καὶ ἀενάου· ἀκατανόητον, ὃ ἔρωξ, ὃν ἐξύμνησαν, ἠγάθησαν, ὠνευρέθησαν πάντες, ὑπῆρξε καὶ ἔσται πάντοτε τὸ αἰώνιον θέμα τῆς λυρικῆς καὶ βουκολικῆς ποιήσεως, ὃ κυριώτερος μοχλὸς τῶν εὐγενεστέρων πράξεων καὶ τῶν φανερωτέρων ἐγκλημάτων, ὃ φάρος τῶν μεγαλοφυῶν καὶ τῆς μετριότητος, ἡ ὑψίστη ἀνάγκη τοῦ ὠρίμου πολιτισμοῦ καὶ τῆς βασιλείας, τὸ φανταστικὸν ὄνειρον τῆς αἰδήμονος παρθενίας καὶ τῆς ἀμφιδόλου καὶ συγκταβιατικῆς νεότητος, τὸ ἀντικείμενον πάντων τῶν μυθιστορημάτων, ἡ πλοκὴ πάντων τῶν δραμάτων, τὸ προοίμιον πάντων τῶν γάμων, ἡ δικαιολογία παντὸς διολισθήματος. Εἶναι ὄντως ἀξιοθαύμαστος ἡ πληθὺς τῶν ποιητικῶν τοῦ θέματος· τούτου, ἄφ’ ἧς ὁ κόσμος ὑπῆρξε μέχρι οὗ ἐκλείψει διὰ παντός.

Δὲν ὑπάρχει ἀνθρώπος μὴ ἔχων πρωτότυπὴν ἱστορίαν ἔρωτος νὰ σοὶ ἀρηγήθῃ· δὲν ὑπάρχει γυνὴ μὴ κρύπτουσα ἐν τῷ στήθει τῆς μυθιστορικῆς ὀλοκλήρου ἔρωτος. Πάντες ἠγάπησαν καὶ ἕκαστος κατὰ τρόπον ἴδιον, καὶ τοὶ αἱ ἀρηγήσεις πᾶσαι οὐδὲν ἄλλο εἰσὶν ἢ μία καὶ ἡ αὐτὴ μουτικὴ μετὰ τοὺς διαφόρους τῆς τόνου καὶ τῆς πολλῆς· στοναχίας (stonaxioni).

Ὡς πάντες, αὐτὸ κἀγὼ (δὲν πρόκειται νὰ

λαλήσω ἡμῖν περὶ τῶν ἐρώτων μου), οὕτω καὶ γὰρ ἐσκέρθην πολλάκις ἐπὶ τοῦ τετριμμένου τούτου, ἀλλ’ αἰετοῦ νέου ζητήματος καὶ ὁμολογῶ ὅτι ἔχω καὶ γὰρ τὰ μικρὰ ἐρωτικὸν φιλολογικὰ μου ἁμαρτήματα. Γινώσκετε δὲ ὑπὸ τίνα ἔποψιν μοὶ ἀρέσκει νὰ σπουδάζω τὴν αἰώνιον τοῦτο τῆς ἀνθρωπότητος δράμα, ὅπερ ἄλλοτε μεταβάλλεται εἰς κωμωδίαν; Ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ὁηλώσεως, ἣτις ἐστὶν ἡ ἀπλουτέρα, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως ἡ σοβαρότερα τοῦ ζητήματος ἔποψις. Ὡ! ποσάκις ἐγέλασα ἐκ καρδίας εἰς τινὰς περιπτώσεις! . . . Σὰς βεβαίως ὅτι διασκέδασις τερπνοτέρα δὲν ὑπάρχει ἢ τὸ νὰ παρευρεθῇ τις εἴτε φανερά εἴτε κεκρυμμένος εἰς ἐρωτικὴν δῆλωσιν. Εἶναι στιγμὴ ἐκείνη καθ’ ἣν ἄκων τις ἐρωτᾷ ἑαυτὸν ἂν τὸ λογικὸν τοῦτο ζῶον, ὃ ἄνθρωπος, εἶναι περιέργον μυτηριώδες ὃν ἢ ὃν δόλιον καὶ ὑποκριτικόν. Καὶ ὑπάρχουσι δηλώσεις ἐρωτικαὶ παντὸς σχήματος, παντὸς χρώματος, πάσης ὁσμῆς, ἀναλόγως τῶν προσώπων, ἅτινα παρτυσιάζονται εἰς τὴν σκηνήν.

‘Ο μικρὸς, δειλὸς καὶ ἀπειρος νεανίας, ὅστις μόλις ἐξῆλθε τοῦ σχολείου καὶ ριψοκινδυνεύει ὅπως ποιήσῃ τὴν πρώτην κατάκτησιν, ὅστις ὁμως ἀρχεται τῆς ἀφιμαχίας μετὰ τινος ὑπηρετρία· τῆς γειτωνίας, καὶ ὅστις εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ ἔρωτός του λαμβάνει παρ’ αὐτῆς ἕνα σαρκασμὸν καὶ κάποτε ἕνα ράπισμα εὐχρον.

‘Ο κομψὸς εἰκοσαετής, ὅστις, ὅπαδός τοῦ συρμοῦ, βαδίζει ἀγερώγως ὡς παλαιὸς στρατιώτης καὶ τρέχει κατόπιν ραπτρίας ἢ ἀνοπωλίδος ἀμφιδόλου διαγωγῆς, καὶ σοβαρῶς τῆ ποιῆ ἐρωτικὰς προτάσεις γελοίας.

‘Ο τέλειος νέος, ποιητὴς ἐξ ἀνάγκης καὶ πάσχων ἐξ ἐπιτηδεύσεως, ὅστις στεναρίζει ὑπὸ τινὰ ἐξώπτην ἀπὸ ποικίλης ἄχρης ἐσπέρας καὶ ἐπὶ τέλους διαβιβάζει τὰς στοναχίας του καὶ τὰς ἐλπίδας του διὰ τῆς ὑπηρετίας κεκλει-

σμένας ἐντὸς φακέλλου ροδόχρου, πρὸς τὴν ὠραίαν τύαννον τῆς μὴ νοηθείσης εἰσέτι καρδίας του.

‘Ο ἐν μικρογραφίᾳ Βύρων, ὃ ἔχων τὴν κόμην μακρὰν καὶ τὸν κόμβον τοῦ λαιμοδέτου τοῦ αἰετοῦ ἐκτετοπισμένοι, ὅστις ἐν μιᾷ ἐσπέρᾳ ἐπαναλαμβάνει εἰς εἴκοσι διαφόρους νεανίδας τὴν στερεοτύπον του ὄρθην, καὶ ὅστις ἐπὶ τέλους, χάρις τοῖς ἐπαίνοις τῶν ἀνοήτων, καταντᾷ νὰ θεωρηθῇ πνευματώδης.

‘Ο ἀξιοματικίσκος, ὅστις ἐρμητικῶς πεπορωμένος εἰς τὴν στολὴν του, καθίσταται ὁ τρόμος τῶν συζύγων ἐν καιρῷ εἰρήνης πλειότερον ἢ ὅσον τρόμος τῶν ἐχθρῶν ἐν καιρῷ πολέμου, καὶ ὅστις γκλιγκλιζει τὴν σπάθην καὶ τοῦ· περυσιστήρας, πάσχων ἐξ ἔρωτος, ὃν τῷ ἐνέπνευσεν πονηρὰ τις χήρα.

‘Ο σοβαρὸς ἀνὴρ, πρόεδρος ἰπιτροπῆς τινος, ἢ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ὑποψήφιος βουλευτῆς ἢ ἐξ ἐπαγγέλματος πολιτικός, ἐπὶ τέλους ἐφημεριδογράφος σπουδαῖος, ὅστις μελετᾷ τὴν συγγραφὴν ἐρωτικῆς ἐπιστολῆς, ὡς τὴν συγγραφὴν ἀγορεύσεως ἐν τῇ βουλῇ, ἣτις ὅμως προκαλεῖ τὸν γέλωτα τῆς νεανίδος εἰς ἣν ἀπιυθύνθη, ὡς θὰ προκαλεῖ τὸν γέλωτα ἢ ἀγορεύσεις τοῦ ρηθέντος ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ.

Ἐπὶ τέλους ὁ κομψεύμενος παρῆλιξ, μετρίχας καὶ ὀδόντας, ἀνεκτιμητὸς θὰ ἐλεγέ τις ἂν δὲν εἶχον ἤδη ἐκτιμηθῆ, καὶ μὲ γένειον βεβαμμένον, με ἐνδυμασίαν τῆς ἐθιμοταξίας, με ὠραίαν ἀνθηδέσμην ἐν τῇ δεξιᾷ καὶ με τὴν ἀριστερὰν εἰς τὴν καρδίαν, ὅστις γονυπετεῖ πρὸ γυναικὸς ἡμιθέου καὶ παρ’ ἧς ζητεῖ ἔρωτα, ὅπως δι’ αὐτοῦ ἐνισχυθῇ καὶ φέρῃ ἀνετώτερον ἐπὶ τῆς ράχους τὸ βῆρος τῶν βῦ ἐνιαυτῶν.

Βλέπετε, ὦ ἀναγνώσται, οἶον ὠραῖον κλωβὸν τρελλῶν σᾶς παρουσίας, ὅστις ὁμως οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ περιλήψις τοῦ μεγάλου γέ-

νους τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ἐν τῇ αἰωνίᾳ ταύτῃ παραλλαγῇ τοῦ σχήματος τί εὐρίσκετε; φράσεις, ἀλλ’ οὐχὶ λογικὴν, ἤχους τερπνοὺς, ἀλλ’ οὐχὶ μελωδίαν, πυρετοὺς ἐφημῆ εἶρους, ἀλλ’ οὐχὶ παραφροσύνην, πῦρ ζωηρὸν, ἀλλ’ οὐχὶ καὶ φλέγον, σπατάλην λέξεων, ἀλλὰ φιλαργυρίαν αἰσθήματος. Vox, vox, practereaque nihil!...

Ἐν μέσῳ ὅμως τοσαύτης ἀσημίας καὶ τοσοῦτων γελοιοτήτων, συνέθη μοί ποτε νὰ παρευρεθῶ ἐκ τύχης εἰς σκηνὴν λίαν ἐνδιαφερόυσαν καθὸ ἀφελῆ, αἰφνυδιαν καὶ φυσικῆν.

Ταύτην θέλω σᾶς διηγηθῆ εἰς τὸ ἐπόμενον τῆς «Ἀνατολῆς» φυλλάδιον, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐρωτικὴ δῆλωσις».

Π ΤΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ ΓΑΛΛΙΑΣΙΣ.

Διήγημα
(Συνέχεια.)

‘Ο τοῦ Μάζου πατὴρ ἀπήντησε μετὰ τινος ἀνυπομονησίας,

— Ἐ! ἔπρεπε λοιπὸν ν’ ἀρτίσω τὸν υἱόν μου, τὸν μονογενῆ μου υἱόν, ν’ ἀνυχωρήσῃ μακρὰν καὶ ἐπὶ χρόνον μακρὸν, καὶ νὰ μὴ τῷ δώσω ὀλίγα χρήματα κᾶν;

— Ἦλαι λοιπὸν ἀληθές, Μάξε, ὅτι ἀναχωρεῖς εἰς Γαλλίαν ζητῶν τύχην;

— Μάλιστα, κύριε.

— Πρὸ πολλοῦ προέβλεπον ὅτι θὰ κἀμῆς τὴν τρέλλαν αὐτὴν, ἀλλὰ πρόσξον, νέε μου, εἰς ὅτι θὰ σοὶ εἶπω. Γνωρίζεις ἂν ἐγὼ δὲν εἶμαι ἔμφρων ἀνὴρ, καὶ ἂν τὰ πράγματα δὲν τὰ προβλέπω μακρόθεν. Οὐδὲν θὰ ὠφελῆθῃς εἰς Γαλλίαν καὶ θὰ ἀναγκασθῆς νὰ ἐπανέλθῃς ἐνταῦθα τρελλότερος ἢ πρότερον.

— Τὸ μέλλον κεῖται ἐν γούνασι Θεοῦ, εἶπεν ὁ Μάξος. Ἐὰν ἡ τύχη ἀμείβῃ τὸ θάρρος,

τὴν ἰργασίαν καὶ τὴν καλὴν θέλησιν, φρονῶ ὅτι θὰ ἰμοιφθῶ.

Ἐβλίσαν ἐν τούτοις εἰς τὸ χωρίον ἅμα ἐπλησίασαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰερωνύμου, οὗτος καὶ ὁ υἱὸς του ἀπεχειρέτισαν τὸν Προνέτη, καὶ εἰσῆλθον.

Ἡ νύξ ἐκεῖνη ὑπῆρξε θλιθερά διὰ τὸν πτωχὸν ἐκεῖνον πατέρα, ὅστις ἐβλεπεν ἐτοιμαζόμενον τὸν μονογενῆ του υἱὸν πρὸς ἀναχώρησιν ἐπίση, καὶ διὰ τὸν Μάζον ἡ νύξ αὕτη ἦτο θλιβερωτάτη, διότι τὴν ἐπιούσαν ἐπρόκειτο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν πατέρα του, οὗτινος τὸ μόνον στήριγμα ὑπῆρχεν αὐτός. Πολλάκις ἐσκέφθη ὁ ἀτυχὴς Μάζος ἂν δὲν ἦτο προτιμώτερον θὰ παραιτηθῆ τῆς ἰδέας τῆς ἀποδημίας, καὶ νὰ μείνῃ παρὰ τῷ πατρὶ του, ἄλλὰ τὸ κατακυριεύον αὐτοῦ πάθος ἦτο ἰσχυρότατον, ἡ δὲ φιλαυτία του ἐκεντᾶτο πολὺ, διότι δὲν ἐπεθύμει νὰ εἰπωσιν ἐν τῷ χωρίῳ ὅτι μετενόησεν. Ἐπειὶ νὰ ἐσκέπτετο ὅτι τὰ πλοῦτη ἅπερ θὰ ἀπέκτα θὰ συνέτεινον εἰς τὴν ἐν τῷ μέλλοντι εὐζωίαν τοῦ πατρὸς του, καὶ ἐπέμεναν εἰς τὴν ἀπόφασίν του.

Ἀμὰ τῆ πρωῒα ὁ Μάζος, καθὰ ἀνήγγειλε τῆ Μαρία, ἐξεκίνησε παρῆ μετὰ τὸ ὀδοπορικὸν σάκκον ἐπὶ τοῦ ὄμου καὶ τὴν βακτηρίαν ἐν τῇ χειρὶ, συνοδευθεὶς ἐφ' ἱκανὸν ὑπὸ τοῦ κατετεθιμένου πατρὸς του. Οὗτος πρὸ μικροῦ τῷ εἶχε δώσει δέμα τι περιέχον χρήματα Ἦσαν 100 φράγκα, ἅπερ ἐπὶ ὑπερόγκῳ τόκῳ εἶχε δανεισθῆ ἀφ' ἐσπέρας παρὰ τοῦ φιλαργύρου Γρήνδα. Ὁ Μάζος εἰδέχθη αὐτὰ δακρύων. Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκφράσῃ τῷ πατρὶ του τὴν εὐγνωμοσύνην του, ἀλλ' ἐνδομύχως ὠρκίσθη, ὅτι θέλει καταστήσει τὰς ὑστάτας τοῦ βίου του ἡμέρας εὐτυχεῖς.

Ὅταν ὁ πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς ἀπεχωρίσθησαν, ὁ πρῶτος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ χωρίον. Ὁ Μάζος ἐμείνεν ἐκεῖ ἐν τῇ θέσει του διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ παρακολουθῶν τὸν πατέρα του ἐπιστρέφοντα, ἄ-

χρις οὗ ἐγένετο ἄφικτος. Ἐἶτα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, ἐξεβαλλεν ἀπὸ τοῦ στήθους μικρὸν περιόριον, ὅπερ εἶχεν ἀνητημένον ἐκ τοῦ τραχήλου, καὶ λαθῶν ἀντικείμενόν τι ὅπερ ὑπῆρχεν ἐν αὐτῷ, τὸ ἠτπάσθη περιπαθῶς, ὡς θὰ ἔκαμνε καλογοραῖα τις εἰς τὸν προστάτην, τις ἅγιον καὶ ἐπαναθεὶς αὐτὸ εἰς τὸ περιόριον, ἀνέλαβε μετὰ θάρρους τὴν ὁδὸν τῆς ἐκουσίας ἐξορίας του.

Τὸ ἀντικείμενον ὅπερ ὁ Μάζος ἠτπάσθη μετὰ τσαούτης θερμότητος, ἦ ὁ δακτύλιος τῆς Μαρίας.

Γ.

Ἡ δὲ Μαρία ἐμνήσθη πλέον τοῦ ἀτυχοῦς Μάζου, ὅστις κατεδικάσθη εἰς σκληρὰν ἐξορίαν χάριν αὐτῆς; Κατ' ἀρχὰς ναί, συνεχῶς μάλιστα ἐνεθυμείτο αὐτόν. Ἄλλως ὁ Ἰερώνυμος ἤρχετο συνεχῶς νὰ τῇ ὑπομνήσῃ τὸν πτωχὸν ἀπόντα, διότι εἰς πάντα ἐπιστολήν ἦν ἐλάμβανε παρ' αὐτοῦ, ὑπῆρχεν ἡ παράκλησις νὰ μεταβῆ εἰς τὸ ὑποστατικὸν τοῦ Ἰακώβου καὶ νὰ προσφέρῃ τοὺς χαιρετισμούς του αὐτῷ τε καὶ τῇ Μαγδαλινῇ, ἰδίως ὅμως τῇ Μαρίᾳ, ὅπερ ὁ ἀγαθὸς πατὴρ ἐπραττε πάντοτε.

— Εὐχαριστῶ, ἀπάντα ἐκάστοτε ἡ Μαρία εἰς τὸν γέροντα Ἰερώνυμον εὐχαριστήσατε δὲ ἐκ μέρους μου καὶ τὸν κ. Μάζον, ὃ εὐχομαι πάντα εὐτυχίαν.

Ἄλλ' αἱ προσγινόμεναι τῇ νεανίδι ἐντυπώσεις δὲν ἦσαν εἰσέτι ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας τῆς τοσοῦτον ἰσχυραὶ, ὥστε νὰ μένωσιν ἀνεξάλειπται ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς. Ἡ ἀνάμνησις τοῦ Μάζου βαθμηδὸν ἐξηλείφετο ἐκ τοῦ πνεύματος τῆς Μαρίας, ἥτις εἶπε καθαρὰν τὴν ἀλήθειαν τῷ νεανίᾳ, ὅτε τὸν διεβεβαίον ὅτι οὐδὲν εἰσκέφθη νὰ ἐρασθῆ αὐτοῦ καὶ ὅτι τὸ νὰ τὸν συζευχθῆ οὐδέποτε τῇ ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν.

Ἄλλως τε ὑπῆρχε πρόσωπόν τι ὅπερ κατεγίνετο ὀφθαλμῶς νὰ ἐξαλείψῃ ἀπὸ τοῦ νοῦς τῆς Μαρίας τὴν ἀνάμνησιν τοῦ Μάζου. Τὸ πρόσωπον τοῦτο ἦτο ἡ μήτηρ τῆς.

Ἡ Μαγδαλινῇ δὲν ἐπίστευσεν ὅτι ἡ κόρη τῆς ἀπώλεσε τὸν δακτύλιον. Καλίσσαο λοιπὸν αὐτὴν κατὰ μόνας, τὴν ἠρώτησε σπουδαίως περὶ τοῦ ἀντικείμενου τούτου, καὶ ἡ Μαρία, ἥτις ἠγνόει τί ἐστὶν ὑπόκρισις, δὲν ὤνησε νὰ διαγῆθῃ τῇ μητρὶ τῆς, ὅτι πράγματι συνέβη.

— Κακῶς ἐπραξες νὰ τῷ ἀφίσης τὸν δακτύλιον. Ὁ Μάζος θὰ διατηρῆ νῦν αὐτὸν ὡς ἐχέγγυον τῆς πίστεώς σου...

— Ὁχι, ὄχι, διέσκεψεν αὐτὴν ζωηρῶς ἡ Μαρία, εἶναι ἐλ ναιον! Ἐγὼ τῷ εἶπον καθαρῶς ὅτι οὐδὲν ὑπόσχουμαι καὶ ὅτι οὐδὲ κἂν σκεπτομαι...

— Ἐχει καλῶς, ἀλλὰ θὰ ἦτο καλλίτερον ἂν ἐλάμβανες ὀπίσω τὸ πρᾶγμα σου.

— Τί λοιπὸν ἐπρεπε νὰ κάμω; Διὰ τῆς βίας δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸ λαβῶ, ἐκεῖνος δὲ ἐκουσίως δὲν μοὶ τὸ εἶδεν...

— Φθάνει, ἐν τούτοις μὴ πιστεύῃς ὅτι οὐτὸ θὰ γίνῃ ποτὲ σύζυγός σου... Ἐκτός ἂν ἐπανεβῆ ἄλλος ἀφ' ὅ,τι εἶναι. Ἄν ὅμως ἐπανεβῆ οὗτος ἀνεχώρησε μετὰ τὸν ἐκδικητικὸν ἐκείνον χαρακτήρα του, καὶ πλήρης χροσίου ἂν ἐπαίρητο, πάντοτε τὰ ἀντιτάμην τοῦ νὰ τὸν κάμω γαμβρὸν, διότι προτιμῶ ἓνα ἀγαθὸν πτωχὸν ἐνὸς κακοῦ πλουσίου... Ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶναι κακῶς.

— Κατὰ βίβος, μήτηρ, πιστεύσῃ μοι, δὲν εἶναι τόσον κακῶς ὅσον τὸν νομίζουσιν. Εἰς ἐκείνους εἶτινες τὸν ἀγαπῶσιν εἶναι γενναῖος.

— Ὁραία γενναϊότης νὰ μὴ κάμῃ κακὸν εἰς ὅτινα τὸν ἀγαπᾷ!... Σὺ ἐν τούτοις πρόσεξον νὰ μὴ διατελῇς μετ' αὐτοῦ εἰς οὐδεμίαν σχέσιν, καὶ ἂν σοὶ γράψῃ, ἀλλοίμονον εἰς σὲ ἂν τῷ ἀπαντήσης.

— Ὁχι, ὄχι, μήτηρ, ἔσο βεβαία ὅτι δὲν τῷ ἀπαντῶ.

Παρελθόντο ἔτους ὁ πατὴρ τοῦ Μάζου ἤραζατο ἐπισκεπτόμενος ὀλιγώτερον τὴν οἰκογένειαν, οὐχὶ διότι δὲν ἐδέχοντο αὐτὸν φιλοφρόνως καὶ ὡς ἀρχαῖον φίλον, ἀλλὰ διότι κατῆν τῆς μελαγχολικῆς, ἐξῆ μονήρης καὶ δὲν ἐφάνετο συνεχῶς εἰς τὰς δόξας. Οἱ γέροντες τοῦ χωρίου κινούντες τὴν κεφαλὴν τὸν φῶτιρον, κατηγοροῦντες αὐτὸν ἐπὶ μισανθρωπίᾳ.

— Ὁ δυστυχής! ἔλεγαν. Ἡ ἀναχώρησις τοῦ υἱοῦ του τῷ ἐτάλευσε τὰς φρένας! Δὲν ζητεῖ ἄλλο νῦν ἢ νὰ εὑρισκῆται μόνος μετὰ τῆς λύπης του.

Καὶ θεβαιαῖα ἡ ἀναχώρησις τοῦ υἱοῦ του καὶ ἡ ἀπημόνωσις του ἦσαν αἱ κύριαί τῆς λύπης του ἀφορμαί, ἀλλὰ καὶ δὲν ἦσαν αἱ μόναι. Προστίθετο εἰς ταύτας καὶ ὁ διωγμὸς τοῦ τοκογλύφου Γρήνδα, ὅστις τὸν εἶχε δανείσει τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα χρήματα.

Ὁ Ἰερώνυμος μετὰ κόπου καὶ μόχθου ἠδυνήθη νὰ πληρώσῃ τοὺς φοβεροὺς τόκους τοῦ φιλαργύρου ἡμέραν δὲ τινα εὐρέθη πλέον ἀνίκανος νὰ φανῆ συνεπής.

Μόλις ἠδύνατο νὰ πορίζεται διὰ τῆς ἐργασίας του τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀπολύτως ἀναγκαῖα τοῦ νὰ περισσεύωσιν αὐτῷ ὅπως δώτῃ καὶ εἰς ἄλλους; Ὁ τοκογλύφος, ὡς πάντες οἱ συναδέλφοί του ὑπέσχετο ἄκαμπτος. Ἀγωγαί, καταδικαστικαὶ ἀποφάσεις, πράξεις ἐκτελεστικαί, βροχηθὸν ἐπιπτον ἐπὶ τοῦ ἀτυχοῦς Ἰερωνύμου, ἐσπέρων δὲ τινα ἠπειλήθη νὰ ἐκβληθῆ τῆς οἰκίας του κατὰ τὴν ἐπιούσαν, χωρὶς νὰ ἔχη ποῦ νὰ ἀναπαύτῃ ἐφεξῆς τὴν πολιὰν κεφαλὴν του.

Ἀπηλπισμένοις ἐσκέπτετο φοβεράν τινα νὰ τελέσῃ ἀπόφασιν, ὁπόταν, ὡσεὶ ἐμπνευσθεὶς, συνέλαβε τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ φίλος του Ἰακώβος δὲν θὰ ἤρνετο νὰ τὸν βοηθήσῃ. Ἐδράμα λοιπὸν εἰς τὸ ὑποστατικὸν τοῦ κ. Προνέτη, ὡχρὸς ὡς τις εἰς θάνατον καταδικασθεὶς, καὶ ἐζήτησε κατὰ μόνος νὰ ὀμιλήτῃ μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς Μαρίας.

Όταν οὗτος ἔμαθε περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἔδραμε πάριστα εἰς τὸ κινώτιον ἐν ᾧ ἐφύλασσε τὰ χρήματά του καὶ ἔλαβε ποσὸν ἰκανὸν νὰ θεραπεύσῃ τὰς ἀνάγκας τοῦ γέροντος Ἰερωνύμου, ἐπιπλήττων αὐτὸν διότι ἐξέπραξε τὴν εὐγνωμοσύνην του ἐπὶ τῇ φιλικῇ ταύτῃ τοῦ Ἰακώβου γενναιοῦτητι.

— Ἐ! τῷ εἶπε, δὲν εἶναι ἀνάγκη τόσον εὐχαριστιῶν. Ἄν εἰς σὰς ἦτο εὐκόλιν νὰ μοὶ κάμητε χάριν τινὰ θὰ ἐσπεύδατε προθύμως νὰ τὸ πρᾶξῃτε; Ἐγὼ εὐρθεὶς εἰς τὴν εὐκολίαν ταύτην, πράττω τὸ αὐτό. Ἄν ἐν τῷ μέλλοντι θυνηθῆτε νὰ μοὶ ἐπιστρέψῃτε τὸ ποσόν, τὸ δέχομαι, ἀν ὄχι, ἀδιάφορον. . . δὲν πρέπει νὰ ἀνησυχῆτε ποτὼς διὰ τοῦτο.

Ὁ Ἰερωνύμος ἀπαφῆκεν ὁμολογίαν διὰ τὸ ληφθῆν ποσόν. Ἐζήτησε μάλιστα νὰ προσθήσῃ καὶ τόκον, ἀλλ' ὁ πατὴρ τῆς Μαρίας δὲν τὸ ἐδέχθη.

Μὲ σῶζετε ἀπὸ θεβαίας καταστροφῆς καὶ ἀπὸ ἀπελπισίας, εἶπεν ὁ Ἰερωνύμος ἀποχωρῶν τῆς οἰκίας τοῦ φίλου του. Ἐὰν ἐν τῷ μέλλοντι λάβετε ἀνάγκην ἐμοῦ, ἢ, μετὰ τὸν θάνατόν μου, τοῦ υἱοῦ μου, δὲν ἔχετε ἢ νὰ εὐσητε μόνον καὶ δοτις ἐξ ἡμῶν τῶν δύο ζῆ, θὰ ριφθῇ πρὸς χάριν σας καὶ εἰς αὐτὸ τὸ πῦρ ἐν ἀνάγκῃ.

Τὰς λέξεις ταύτας ἠθέλησε νὰ ἐπαναλάβῃ καὶ τῇ Μαγδαλινῇ, ἣν συνήνησεν εἰς τὴν εἰσόδον τῆς οἰκίας, καὶ εἰς ἣν διηγήθη τὰ διατρέξαντα.

Ἡ Μαγδαλινῇ, ἣτις ἠγάπα οὐκ ὀλίγον τὰ χρήματα, δὲν θὰ ἔπραττε θεβαίως τὴν γενναιοῦτητα τοῦ συζύγου της, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχε πλέον ἐνώπιόν της γεγονὸς τετελεσμένον, ἀκούσασα τὰς διαβεβαιώσεις τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ πατρὸς τοῦ Μάζου,

— Καλῶς! εἶπεν αὕτη καθ' ἑαυτὴν, ἀν ὁ Μάζος ἐπανέλθῃ ἐνταῦθα καὶ κάμῃ ἡμῖν προτάσεις διὰ τὴν Μαρίαν, ἔχομεν πῶς νὰ σωθῶμεν ἀπὸ τῆς κακίας του καὶ τῆς ἐκδικήσεώς του

διὰ τὴν ἀρνησίαν. Τὸ ὁμολογίον τοῦ πατρὸς του θὰ χρησιμεύσῃ.

Ὁ Ἰερωνύμος ἐπλήρωσε τὸν τοκογλύφον καὶ ἐπέστρεψεν ἥτιχος καὶ ἀνενόχλητος εἰς τὸν αἰκὸν του. Ἐτκέφθη τότε νὰ γράψῃ ἀμέσως τῷ υἱῷ του καὶ νὰ διηγήθῃ τὰ συμβάντα του, διότι, ἄχρι τότε οὐδὲν τῷ εἶχεν ἀναγγεῖλει, ὅπως μὴ τὸν λυπήσῃ, καὶ ὅπως μὴ ἀναγκασθῇ ὁ Μάζος νὰ τῷ διαβιβάσῃ ὅσα τυχὸν ἐκέρδισε διὰ τῶν κόπων του, ἢ ὅπως μὴ δανεισθῇ ἐπὶ τέλους καὶ χρήματα ἵνα ἀνακουφίσῃ αὐτόν. Ἡ ἰδέα μάλιστα αὕτη ἠμυπόδισεν οὐδὸν τοῦ νὰ πραγματώσῃ τὴν ἰδέαν του καὶ τὴν φορὰν ταύτην.

— Αὐτὸς θεβαίως θὰ λυπηθῇ, ἐτκέφθη, μανθάνων ὅτι ὄφειλω τῷ Ἰακώβῳ καὶ θὰ κινήσῃ πάντα λίθον ὅπως μοὶ πέμψῃ τὰ χρήματα. Ἄτυχῇ υἱέ! Τίς οἶδε πόσον κοπιᾷ διὰ νὰ πορίζηται τὰ πρὸς τροφήν! νὰ τὸν ἐπιθυρῶν καὶ μὲ ἄλλα θάρη! Τὰ χρήματα τοῦ Ἰακώβου ἂς ἀποδώσω ὅταν θυνηθῶ καὶ τότε, ἀλλὰ τότε μόνον γράψω τὰ καθέκαστα τῷ Μάζῳ.

Καὶ μετὰ παρέλευσιν ἔτους, χάρις τῇ εὐφορίᾳ, ἣτις ἐπηκολούθησεν, ἠδυνήθη νὰ ἀποδώσῃ τὴν ὄφειλήν του. Μὲ ὅποιαν δὲ χάριν ὁ καλὸς γέρον ἠτοιμάζετο νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ὑποστατικὸν τοῦ Προνέτη! Πρὸ τίνος χρόνου ἦτο ἀσθενής. εἰ δυσαρέσκαιαι, αἱ στερήσεις τὸν κατέβαλλον. Ἄλλ' ὅμως ἡ ἰδέα ὅτι δύναται νὰ πληρώσῃ τὴν ὄφειλήν του, τῷ ἔδωκε θάρρος καὶ δύναμιν, καὶ διὰ βήματος στερεοῦ ἠδυνήθη νὰ διατρέξῃ τὴν ἀπὸ τοῦ χωρίου εἰς τὸ ὑποστατικὸν ἀγρῶσαν. Διερχόμενος ἐκ τῆς μικρᾶς, μεμονωμένης καὶ ἔλειπης οἰκίας ἐν ἣ κατώκει ὁ τοκογλύφος Γρήνδας, ἐποίησε κίνημα διὰ τῆς βακτηρίας του, ὡσεὶ νὰ ἔλεγεν.— Ἄ! τώρα εἶμαι ἐκτὸς κινδύνου, δὲν φοβοῦμαι πλέον τὸν γῦπα ἐκείνον.

Ὁ Ἰακώβος ἐθαύμασεν ἐπὶ τῇ ταχείᾳ ἀποδώσει τοῦ δανείου του, ὑπεστίριξεν ὅτι ἀνάγκην δὲν εἶχε τῶν χρημάτων, καὶ παρεκάλεσε

τὸν φίλον του νὰ κρατήσῃ αὐτὰ καὶ νὰ τὰ φέρῃ εἰς εὐκαιροτέραν ἐποχὴν, ὅτε θὰ ἐπερίσσειον αὐτῷ· ἀλλ' ὁ πατὴρ τοῦ Μάζου ἐπέμεινε, καὶ ὁ Ἰακώβος ἠναγκάσθη νὰ τὰ δεχθῇ. Ὑπῆγε τότε νὰ φέρῃ τὸ ὁμολογίον τοῦ Ἰερωνύμου, ἀλλ' οὗτος ἀπώθησεν αὐτὸ λέγων·

— Ὅχι, δὲν θέλω νὰ ἀναλάβω τὴν ὑπογραφήν μου. Σὰς ἀπέδωκα μὲν τὰ χρήματα, ἀλλ' ἡ εὐγνωμοσύνη ἐμοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας μου δὲν ἐσβέσθη. Ἡ εὐεργεσία σας ἦτο μεγίστη. Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ διατηρήσῃτε τὸ χαρτίον αὐτὸ, σημειοῦντες μόνον ὑπ' αὐτὸ τὴν ἐξόφλησιν. Πιθανὸν σήμερον ἢ αὔριον ν' ἀποθάνω ὁ υἱός μου, εἰ δὲν θὰ γράψω τὰ ἐπισυμβάντα, θὰ ἀντικαταστήτῃ ἐμὲ ἐν τῇ εὐγνωμοσύνῃ, ἣν σὰς ὀφείλω· ἂν τυχόν, ὅπερ θεωρῶ ἀπίστευτον, συμβῇ νὰ λάβητε ἀνάγκην ἡμῶν καὶ ὁ υἱός μου ἤθελε παραλείψαι τὸ πρὸς ὑμᾶς χρέος του, σεῖς δὲν ἔχετε ἢ νὰ ἐπιδειξῆτε αὐτῷ τὸ χαρτίον ἐκεῖνο.

— Θεβαίως δὲν θὰ συμβῇ τὸ τοιοῦτον, εἶπεν ὁ Ἰακώβος γελῶν· ἀλλ' ἀφοῦ τοῦτο ἐπιθυμεῖτε, θέλω τῆρῃσι τὸ ὁμολογίόν σας ὡς καλὴν ἀνάμνησιν τῆς οἰκογενείας μου.

Ὁ τῆς Μαρίας πατὴρ ἐκράτησεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τὸν Ἰερωνύμον ὅπως συνδειπνήσωσιν. Ἐν τῇ τραπέζῃ ἐκενώθησαν πότήριά τινα πλειότερον τοῦ συνήθους. Ὁ Ἰερωνύμος ἐφάνη εὐθυμώτατος καὶ εἶπεν ἔτι εὐθυμώτερον. Ὑπεστίριξεν ὅτι ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἀναγεννώμενον καὶ χιλίους ἔκαμεν ὑπολογισμοὺς ἀφορῶντας εἰς τὸ μέλλον καὶ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Μάζου του. . . Ὡ! ματαιότης τῶν ἀνθρωπίνων προαισθήσεων! . .

Ἐπιστρέφων οἴκαδε ὁ καλὸς Ἰερωνύμος ἐδυσανασχέτει κατὰ τῶν βόθρων εἰς οὐ: περιέπιπτε καὶ παρεπονείτο κατὰ τῆς κακῆς καταστάσεως τῶν ὀδῶν. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν εἶχε τόσῳ δίκαιον, διότι ἔπαιεν ἡ ἡλικία του καὶ ἡ ἀδυναμία του μᾶλλον. Ἡθέλησε νὰ γράψῃ ἀμέσως τῷ Μάζῳ, ἀλλ' ἡ ὥρα εἶχε προχωρήσει, ἦτο

κεκοπιακῶς καὶ ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ κοιμηθῇ. Κατεκλίνθη ἐπιφυλασσόμενος νὰ γράψῃ τὴν ἐπιούσαν. Ἄλλ' ὁ δυστυχὴς γέρον δὲν ἐπέπρωτο νὰ γράψῃ πλέον! Ἀσθένεια ἰσχυρὰ τὸν κατέλαβεν, ὁ πυρετός τῷ ἀνεπτύχθη φοβερός τὴν ἐπιούσαν. Δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ γράψῃ τῷ Μάζῳ, διότι μετὰ δύο ἡμέρας ὁ Ἰερωνύμος ἔλαβε τὴν ἀνήκουσαν αὐτῷ θέσιν ἐν τῷ κοιμητηρίῳ. Ὁ Μάζος ἐπληροφόρηθη τὴν ἀσθένειαν καὶ συγχρόνως τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του.

Τὶ ὑπέφερεν ὁ δυστυχὴς υἱὸς μαθὼν τὴν λυπηρὰν εἰδησίαν, οὐδεὶς γινώσκει, διότι εἰς οὐδένα ἔγραψε πλέον ἐν τῷ χωρίῳ, οὐδεὶς δ' ἐγίνωσκε τί ἀπέγεινεν ὁ ἀποδημησας υἱὸς τοῦ Ἰερωνύμου. Οὐδ' αὐτὴ ἡ Μαρία ἐγίνωσκε τι περὶ αὐτοῦ. Ἀφοῦ δὲ ὁ Ἰερωνύμος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐρχηται πλέον παρ' αὐτῆς, ἐλπισμὸν ἔσχε ὅλοτελῶς τὸν Μάζον, καὶ δὲν διεσώθη εἰς τὴν μνήμην της ἄλλο ἢ ἀπλῆ τις καὶ μεμακρυσμένη ἀνάμνησις τῆς παιδικῆς αὐτῶν ἡλικίας.

Ἄλλως τε ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς νέας ἐπῆλθε μεταβολὴ τις δυναμένη νὰ κληθῇ ἐπανάστασις, μεταβολὴ ἐξ ἧς ἐξαρτᾶται κάποτε τὸ μέλλον ὀλόκληρον τοῦ βίου μας. Ἡ τέως σιγῶσα καρδιά τῆς Μαρίας, ἠρξάτο αἴφνης λαλοῦσα καὶ μάλιστα ἰσχυρῶς.

Ἦτον ἡμέρα Κυριακῆ. Ἐν τῷ προαυλίῳ τῆς ἐκκλησίας εἶχον συνέλθει κατὰ τὴν συνήθειαν πολλοὶ νεανίαι, περιμένοντες νὰ ἴδωσι τὰς ἐξερχόμενας ἐκ τοῦ ναοῦ νεάνιδας. Ἡ Μαρία εἶλκε πάντοτε πολλοὺς θαυμαστάς, ποθοῦντας νὰ θίξωσι τὴν εὐμορφίαν της, ἀλλὰ μάτην ἐπειρῶντο τοῦτο, φέροντες ἀρωγούς τὴν καλλονῆν των ἢ τὰς ἑορτασίμους αὐτῶν ἐδυμασίας. Ἡ Μαρία διήρχετο ἐν μέσῳ τῶν λατρευτῶν της μετριόφρων, σταθερὰ, ἀδιάφορος, χωρὶς νὰ προτιμῆσῃ τινὰ ἐξ αὐτῶν καὶ χωρὶς νὰ τιμῆσῃ αὐτοὺς ἢ μὲ ἀπλοῦν μόνον ὑπομειδιάσμα, ἀπλοῦν βλέμμα, ὅπερ ἐδήλου ἐλπίδα, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐνθάρρυνσιν.

Πάντες διετίθεντο ὅτι ἡ ἐξ αὐτῆ ἐκείνητο παγερὰν καρδίαν, ἣν οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ κινήσῃ εἰς παλμούς.

Κατὰ τὴν ὥ; εἴρηται Κυριακὴν, ἡ Μαρία ἐξερχομένη τοῦ ναοῦ μετὰ τῶν φίλων τῆς, εἶδεν ἐν τῷ ὄμιλῳ τῶν νεανιῶν πρόσωπον νέον ἐκλίσαν τὴν προσοχὴν τῆς. Ἐφῆρεν ὁ νέος αὐτὸς πῖλον κεκλιμμένον πρὸς τὸ ὠτίον του καὶ φέροντα λοβεῖον στρατιωτικόν. Ἐπὶ τοῦ βραχιονός του ἠκτινοβόλου δύο παράσημα χρυσαύλου εἶχε τὴν μίαν τῶν χειρῶν ἐν τῷ θηλακίῳ τῆς περισκελίδος του, ὅπερ ἐνέφηνε γενικὴν περιφρόνησιν καὶ διὰ τῶν κινήσεων τῆς ἐτέρης συνώδευε τὴν ἀρήγησιν ἣν ἔκαμνεν εἰς κύκλον νεανιῶν, ἀκρωμένῳ αὐτοῦ μὲ κεχηρὸς στόμα. Ἡ Μαρία δέεισεν ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ τοῦ νέου τούτου σταθερότητα τινα, θάρρος καὶ εὐθυμίαν. Πικρῆθητε δὲ τὴν καλὴν τοῦ νέου συμπεριφορὰν, ἥτις τίσῃ διέφερε τῶν χονδροειδῶν τρόπων τῶν συγχωρικῶν τῆς, καὶ ὑπὸ ἰσχυρᾶ καταλήρη ἐπιθυμίας νὰ μάθῃ τίς ἦν ὁ ὑπαξιωματικὸς ἐκεῖνος.

— Πῶς! τῆ ἀπήνησεν ἡ φίλη, πρὸς ἣν ἀπέτεινε τὴν ἐρώτησιν ταύτην, δὲν τὸν ἀναγνωρίζεις; εἶναι ὁ Φραγκίσκος, ὅστις ἦλθε χθὲς τὴν ἐσπέραν.

Ἦτο τῷ ὄντι ὁ Φραγκίσκος. Ἡ Μαρία ἠσθάνθη τὴν καρδίαν τῆς πάλλουσαν ἐξ ἀγαλλιάσεως. Ἄν ὁ νέος δὲν τὴν ἀνεγνώριζε, θ' ἀπετόλμα νὰ δράμῃ πρὸς συνάντησίν του. Ἀλλὰ τοιοῦτος φόβος δὲν ὑπῆρχεν, οὐδ' ἦτο δυνατόν νὰ μὴ προσέξῃ ὁ Φραγκίσκος τὴν ὠραιοτέραν τοῦ χωρίου νεανίδα. Ὡς οἱ ὀφθαλμοὶ πάντων, οὕτω καὶ οἱ τοῦ Φραγκίσκου ἐστράφησαν πρὸς τὸ θελκτικὸν πρόσωπον τῆς Μαρίας.

— Πρὸς Θεοῦ! ἐφώνησεν οὗτος, τίς εἶναι ἡ ὠραία ἐκείνη νεανίς;

Μόλις ὁ ὑπαξιωματικὸς ἔμαθε τίς αὐτῆ, χθὲς νὰ περιμείνῃ τὸ μέρος, ἔδραμεν ὡς νὰ εἶχεν

ἀκουσῆ τὸ προσταγμα τῆς ἐφόδου, καὶ διελθὼν ἐκ μέσου τοῦ πλήθους, εὐρέθη ἐν ἀκρῆι ἐνώπιον τῆς νεανίδος.

— Καλημέρα, Μαρία! Τῷ ὄντι σεῖς εἶσθε; Καὶ λοιπὸν δὲν με ἀναγνωρίζετε; Εἶμαι ὁ Φραγκίσκος.

Ἡ Μαρία ἠρυθρίασεν ὀλίγον καὶ ἀπήνησεν διὰ μειδιήματος δυναμένου νὰ συγκινήσῃ πάντα θνητόν.

— Τῆ ἀληθεία δὲν σὰς ἀνεγνώρισα. Ἐχετε περιγενομένης δυναμένης νὰ ἐμπούσῃ φόβον.

— Καὶ σὰς ἐμποῦσθαι φόβον λοιπὸν, Μαρία;

— Ἐμοὶ; ὄχι! ἐγὼ πρὸ πολλοῦ σὰς γνωρίζω καὶ ἠξέυρω ὅτι εἶσθε ἀγαθὸς... ἂν ἐξακολουθῆτε ὡς οἶοι πᾶντοτε εἶσθε.

— Πάντοτε ὁ αὐτὸς, πάντοτε! ἐφώνησέ μετὰ ζωηρότητος ὁ νεανίας. Ἀλλὰ σεῖς ἐγίνετε ὠραιοτάτη νέα. Το νὰ σὰς εἶπω ἤλιον, τὸ θεωρῶ μὴδὲν...

Ἡ Μαρία εἶχε τοσοῦτον ἐξοικειωθῆ μετὰ τῶν νέων φιλοφροσύνας, ὥστε ἤκουεν αὐτὰς χωρὶς νὰ ἐρυθριά, ἀλλὰ τῶρα τὰ λεχθέντα ὑπὸ τοῦ Φραγκίσκου τὴν ἔκαμον νὰ ἐρυθριάσῃ.

— ὦ! θέλετε ν' ἀστευθῆτε, τῷ εἶπε.

— Ποῦτως... Μεταβαίνετε βέβαια οἴκαδε; Ἄν τοῦτο δὲν σὰς δυσαρετῆ δύναμαι νὰ σὰς συνοδεύσω καὶ νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν πατέρα σας καὶ τὴν μητέρα σας.

— Εὐχαρίστως, ἀλλ' ἂς περιμείνωμεν τὴν μητέρα μου ἐνταῦθα, διότι εἶναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ μετ' ὀλίγον θὰ ἐξέλθῃ.

— Ἄ! ἡ καλὴ Μαγδαληνὴ! πόσον θὰ εὐχαριστηθῶ νὰ τὴν ἴδω.

Ἐστησαν οἱ δύο νέοι περιμένοντες καὶ συνμιλοῦντες, ἐνῶ πάντες τοῦ παρητήρουν, καὶ ἡ ἑλκυστικὴ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν ἀνεπτύσσεται, διότι ὁμολογουμένως οἱ δύο αὐτοὶ νέοι ἀπετέλουν ζεύγος ἀξιοθαύμαστον.

— Ἐνθυμεῖσθε λοιπὸν, Μαρία, τῆ ἔλεγεν ὁ

Φραγκίσκος, ἐνθυμεῖσθε τοὺς χρόνους τῆς παιδικῆς ἡμῶν ἡλικίας;

— Ἄν τοὺς ἐνθυμοῦμαι! ἀπήνησεν ἡ Μαρία, ἐνατενίζουσα διὰ τῶν ὠραίων τῆς ὀφθαλμῶν τοῦ Φραγκίσκου. Σεῖς μᾶλλον, ὅστις τόσας διήλθατε χώρας, τόσα διάφορα εἶδατε ἀντικείμενα, σεῖς...

— Ἄ! Μαρία, διέκοψεν αὐτὴν ὁ νέος μετ' ὕρου πλήρους εὐλικρινείας καὶ ἀγάπης, πῶς δύνασθε νὰ πιστεύσητε ὅτι λησμόνητα τὸ χωρίον μας καὶ σὰς; Πρὸ πάντων σὰς; Ἀκούσατε. Ὅταν ἐδιώκομεν τοὺς ληστὰς εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου, ἐγὼ οὐδὲν ἄλλο ἐσκεπτόμην εἶμι πότε καὶ πῶς θὰ ἐπανέλθω νὰ σὰς ἐπανείδω.

Ἴσως τὸ πρᾶγμα δὲν εἶχεν ἀκριβῶς ὡς ὁ ὑπαξιωματικὸς τὸ περιέγραφεν, ἀλλ' ἔλεγεν αὐτὸ μετ' ἐκφράσεως τόσῃ θερμῆς καὶ πειστικῆς, πᾶσα δὲ νεανίς εἶναι τόσῃ διατεθειμένη νὰ πιστεύσῃ τοιαῦτα πράγματα, ὥστε ἡ Μαρία οὐδεμίαν ἔσχεν ἀμφισβολίαν περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων. Κατέστη ἐρυθρὰ ἐκ τῆς χαρᾶς ἣν ἠσθάνετο, καὶ τῷ ἐτόξευσε βλέμμα, οἷον δὲ εἶχεν εἰσεῖτι πρὸς οὐδένα τοξόση. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἀμφοτέρων συνητηθήσαν καὶ κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην εἶπον χίλια πράγματα, ἅπερ τὰ χεῖλη δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ εἰπωσιν, ἰδίως κατὰ τὴν μετὰ τόσῃ μακρὰν ἀπουσίαν πρώτην συνάντησιν.

Ἐγκαίρως ἔφθασεν ἡ Μαγδαληνὴ, ἥτις χιλίας ἔκομε περιποιησῆς τῷ Φραγκίσκῳ, καὶ προσεκάλεσεν αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν ἐν ἣ κατὰ πρόκλησιν τοῦ Ἰακώβου ἔμεινεν ὅπως συγγευματίωσι.

— Θάρρος! εἶπεν οὗτος τῷ Σεβαστιανῷ, ὅστις περιήρατο τὴν τράπεζαν καὶ μακρόθεν παρητήρει τὸν ὑπαξιωματικὸν μετὰ τὴν ἐπιθυμίαν μὲν νὰ τὸν πλησιάσῃ, ἀλλὰ μὴ τολμῶν νὰ τὸ πράξῃ, θάρρος! Σεβαστιανέ, καὶ φέρε μας ἀκόμη ὀλίγον εἶνον.

Ὁ Σεβαστιανὸς ἔσπευσεν ὅπως ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν, καὶ ἐκ τῆς συγχύσεως τοῦ ἔθραυσεν ὠραίων ἀγγείων κείμενον ἐπὶ τινος τραπέζης. Τὸ συμβᾶν τοῦτο εἴλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ Φραγκίσκου, ὅστις μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης οὐδὲν ἄλλο ἢ τὴν Μαρίαν ἔβλεπε.

— Οὐ! τὸ ἴσον! ἐφώνησεν ἡ Μαγδαληνὴ: διὰ τίποτε δὲν εἶσαι ἀξίος!

Ὁ Σεβαστιανὸς ἴστατο ἐν ἀπολιθώσει τραυλιζῶν,

— εἶναι αὐτό... τὸ ὁποῖον ἔσπασε... τὸ αὐτό...

— Βέβαια καὶ ἔσπασε μόνον του! ἐφώνει μετ' ὀργῆς ἡ Μαγδαληνὴ.

Ὁ Φραγκίσκος ἐξεοργήσθη εἰς γέλωτα ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ βλακῶς ἐκείνου.

— Ἄν δὲν σφάλλω, εἶπεν, αὐτὸς εἶναι ὁ Σεβαστιανός...

— Μάλιστα, ἐγὼ εἶμαι, εἶπεν ὁ χωρικός, ἀγαλλόμενος διότι ἐγένετο λόγος περὶ αὐτοῦ. Καὶ σεῖς πόσον ἀλλάζετε, πόσον ἐγίνετε ρωμαλέος καὶ μεγάλος καὶ ἐπεστρέψατε μετὰ τόσα γαλόνια... Στοιχηματίζω ὅτι εἶσθε ἀρχιτυμπανιστής...

Ὁ Φραγκίσκος ἐγέλασεν, εἰπὼν.

— Πάντοτε ὁ ἴδιος εἶναι!... Ἀλλὰ... λέγει καὶ ἕτερος σύντροφος τῆς παιδικῆς ἡμῶν ἡλικίας, ὁ καυμένος ὁ Μιχὴς, ποῦ εἶναι αὐτός;

Ἡ Μαρία δὲν ὠμίλησεν. Ἡ Μαγδαληνὴ προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσε καὶ ὁ Ἰακώβος διηγήθη τὰ περὶ τῆς ἀναχωρήσεώς του καὶ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς του. Ὁ Φραγκίσκος ἐγνώριζε τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Μάζου, διότι αὐτὸς ὁ ἴδιος τῷ εἶχε γράψῃ τούτο, ἔλεγε μάλιστα ὅτι καὶ ἄλλας ἔλαθε παρὰ τοῦ Μάζου ἐπιστολάς, ἀλλ' εἰς αὐτὸν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀπαντήσῃ ἕνεκα τῶν συνεχῶν μεταθέσεων τοῦ τάγματός του, καὶ ἔκτοτε ἠγγόει πλέον τί ἀπέμεινεν αὐτός.

(ἀκολουθεῖ.)

ΤΑ ΛΑΧΕΙΑ.

Οί Αιγύπτιοι και οί Ἰβραῖοι εἶχον λαχεῖα. Ἡ τύχη διὰ κλήρου ἀπεφάτιζε τίννας γαίας ὧφειλε νὰ καλλιεργήσῃ ἐκάστη φυλὴ, ἐκάστη οἰκογένεια.

Ὁ Ὅμηρος μᾶς πληροφορεῖ ὅτι οἱ νικηταὶ κατὰ τοὺς ἥρωικούς χρόνους διὰ τῆς τύχης διένειμον πρὸς ἀλλήλους τὰ ἐχθρικά λάφυρα. Βιργίλιος δὲ καὶ Τάκιτος διηγούνται ὅτι ἐν Ρώμῃ μετὰ τὸ πέρασ τῶν θεαμάτων, ἅτινα ἐγένοντο κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Κρονίων, ἐρρίπτοντο ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ τετραγωνίδια καλούμενα aporhoretō (ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ ἀποφέρω) ἐφ' ὧν ἐσημειοῦτο δῶρόν τι προσφερόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπάτου ἢ τοῦ Αὐτοκράτορος.

Κατὰ τὸν Σουετώνιον, ὁ Αὐγουστος συνίστα Λαχεῖα ἐπικερδέστατα διὰ τοῦ ἐξῆς τρόπου. Ἐξέθετε διαφόρους εἰκόνας, ἄλλας ἀσημάντου καὶ ἄλλας μεγάλης ἀξίας, ἀλλ' ἐφαίνετο μόνον τὸ ὄπισθεν τῶν εἰκόνων μέρος. Οἱ ἀγορασταὶ ἠγόραζον τότε ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν τύχην. Οὕτως ἠδύνατο ἕκαστος δὲ τῆς αὐτῆς τιμῆς ν' ἀγοράσῃ εἴτε πολῦτιμον, εἴτε ἄσημον εἰκόνα.

Ὁ Νέρων, ὁ Δομιτιανός, ὁ Ἡλιογάβαλος ἐσημάτισαν πάντες λαχεῖα πρὸς ὄφελος τοῦ λαοῦ, λαχεῖα δι' ὧν ἠδύνατό τις νὰ κερδήσῃ ὀλοκλήρους νήσους μετὰ τῶν κατοίκων των.

Ὁ Σαρδανάπαλος τῆς Ρώμης ἐφεύρε τὰ οὐμοριστικά δῶρα. Ἐν κάλπῃ τινὶ ἐμιγνύοντο γραμμάτια ἠνωμένα μετὰ τινων χαρτονομισμάτων ἀξίας 10 σκού-

δων χρυσῶν, 10 στρουθοκαμήλων, 10 ἐλεφάντων ἢ 10 δούλων καὶ ἕτερα ἠνωμένα μὲ ἄλλα χαρτία, ἰσοδυναμοῦντα πρὸς 10 γρύλλους, 10 μύρμηκας ἢ 10 λίτρας ἄμμου. Οἱ λαμβάνοντες ἠδύναντο νὰ ἀνασύρῳσιν εἴτε εὐτελές, εἴτε πολῦτιμον γραμμάτιον.

Ὁ μέσος αἰὼν δὲν μᾶς παρέχει παραδείγματα λαχείων.

Κατὰ τὸν Ε'. αἰῶνα οἱ Βενετοὶ καὶ Γενουήνσιοι ἔμποροι μετεχειρίσθησαν τὰ λαχεῖα, ὅπως ἐκποιήσωσι παλαιὰ ἐμπορεύματα, ἢ ἀντικείμενα μεγάλης ἀξίας, ἅτινα εὐκόλως δὲν ἠδύναντο νὰ τύχῳσιν ἀγοραστῶν.

Ἐν Γαλλίᾳ εἰσῆχθησαν τὰ λαχεῖα ὑπὸ Ἰταλῶν συνοδευσάντων ἐκεῖ τὴν Αἰκατερίνην τῶν Μεδίκων τῷ 1533.

Τὰ λαχεῖα ἐκαλοῦντο Ludussollee ἤτοι παιγνίδια τῆς κάλπης.

Περὶ τὸ 1600 τὰ Βενετικά στρατεύματα ἐν καιρῷ πολέμου ἐπληρόνοντο μέγα μέρος τοῦ μισθοῦ των διὰ λαχείων.

Τὸ πρῶτον εὐεργετικὸν λαχεῖον ὀργανώθη ἐν Malines τῇ 13 Ἰουλίου 1527, τῇ ἀδείᾳ Καρόλου τοῦ Ε'. πρὸς ὑποστήριξιν τῆς Μεγάλης ἀδελφότητος τοῦ Ἀγ. Γεωργίου.

Μέγας ἀριθμὸς νοσοκομείων, ἀσύλων, μοναστηρίων καὶ ἐκκλησιῶν ἀνηγγέρθη ἢ ἐπεδιωρθώθη διὰ μέσου λαχείων.

Διὰ διατάγματος τῆς 30 Ἰουνίου 1776 πάντα τὰ Γαλλικά λαχεῖα κατηργήθησαν καὶ συνεχωνεύθησαν εἰς τὸ μέγα Βασιλικὸν τῆς Γαλλίας λαχεῖον, ὅπερ ἔφερε καθαρὰν ἐτησίαν πρόσδοον τῷ Κράτει ἐκ 10,000,000. Τὸ λαχεῖον

τοῦτο, καταργηθὲν ὑπὸ τῆς Δημοκρατίας τῷ 1793, ἀνεζήσῃ τῷ 1779, εἶτα πάλιν τῷ 1836 κατηργήθη ὀριστικῶς πλέον. Ἐκτοτε δὲν ὑπῆρξαν λαχεῖα τοιαῦτα ἐν Γαλλίᾳ, εἰμὴ μόνον εὐεργετικά καὶ δημοσίου χρησιμότητος.

Τὸ μέγιστον τῶν λαχείων ὑπῆρξε τὸ Γερμανικὸν τοῦ 1840. Ἴδου τὰ κέρδη του.

Ὁλόκληρον πόλιν ἐκέρδιζεν εἰς ἀριθμὸς.

29 χωρία ἕτερος.

1 βασιλικὸν ἀνάκτορον ἕτερος.

30,000 στρέμματα γαιῶν ἕτερος.

4,000 στρέμματα δασῶν ἄλλος καὶ ἄλλα παραπλήτια ἄλλοι ἀριθμοί.

Ταῦτα δὲ ἀντὶ 20 φράγκων.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Τὸ Ζατρίκιον. — Πολλοὶ τῶν ἀναγνωστῶν παίζουσι τὸ Ζατρίκιον, ἀλλ' ὀλίγοι γινώσκουσι τὴν ἀρχὴν καὶ καταγωγὴν του. Ἔχει καὶ τὸ Ζατρίκιον τὴν ἱστορίαν του, ὡς πᾶν ἐν τῷ κόσμῳ ἀντικείμενον. Ἴδ' ὃ αὐτῆ.

Ἐπῆρξε ποτὲ Ἰνδός τις βασιλεὺς, ὅστις δι-κύθουσε τὰ τοῦ βασιλείου του τότε οἰκτρῶς καὶ τυραννικῶς, ὥστε οἱ λαοὶ του περιῆλθον εἰς τὴν ἐσχάτην ἐνδειαν. Οἱ Βραχμάνοι καὶ οἱ Ραγιαῖχ τῷ παρετήρησαν ταπεινῶς ὅτι ἡ κατάστασις αὐτῆ ἀπέβαιεν ἀνυπόφορος πλέον, ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς εἰς ἀπάντησιν ἐτιμώρησεν αὐστηρῶς αὐτούς. Ζέστος τις τοῦνομα, ἄνθρωπος εὐρύης καὶ γινώσκων ὅτι σπουδαῖαν ἔχει σημασίαν τὸ πρόσχημα ὑπ' ὃ παρουσιάζεται ἕκαστος ἀντικείμενον, ἐσκέφθη νὰ δώσῃ ἐν μάθημα εἰς τὸν Βασιλέα παρουσιάζων αὐτὸ ὑπὸ τὸ πρόσχημα παιγνιδίου. Οὗτος ἐφεύρε τὸ Ζατρίκιον, ἐν ᾧ ὁ βασιλεὺς, μολονότι εἶναι τὸ

σπουδαῖοτατον τῶν τεμαχίων δὲν δύναται νὰ προχωρήσῃ ἐν βῆμα, ἀνευ τῆς ὑποστηρίξεως τῶν ὑπηκόων του καὶ τῶν στρατιωτῶν του. Ἐκ τῆς λέξεως Shek (βασιλεὺς) παρήχθη ἡ ἐν χρόστει λέξις scacchi.

Κατ' ἄλλους τὸ Ζατρίκιον ἐφευρέθη ἐν Περσίᾳ, εἰσὶ δὲ καὶ πολλοὶ ἀποδίδοντες αὐτὸ εἰς τὴν εὐρύτην τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Τοῦτο ἴσως δὲν εἶναι διόλου παράδοξον, διότι ἀνακαλύψαι πᾶσαι σχεδὸν διημισθηθήσαν ὑπὸ διαφόρων χωρῶν, ὅποταν ἡ ἱστορία δὲν ἐφρόντισε νὰ κηρύξῃ ἐν αὐστηρότητι τὴν ἀλήθειαν.

Τὸ ὄνομα τοῦ Ναπολέοντος. — Οὐχὶ πάντες γινώσκουσι τὴν παραγωγὴν τοῦ ὀνόματος «Ναπολέων». Ἡ Ἀκαδημία τῶν ἐπιγραφῶν ἐν Πικεῖσις, θέλουσα νὰ μεταφράσῃ αὐτὸ λατινιστὶ, ὅπως χρησιμεύσῃ διὰ τὴν στήλην τῆς Βανδώμης, τὸ ἔγραψε Neapolius, ὡς νὰ ἦτο συντεθειμένον ἐκ τῶν ἑλληνικῶν λέξεων Νεάπολις.

Οἱ Ἑλληνισταὶ λέγουσιν ὅτι τὸ «Ναπολέων» εἶναι λέξις σύνθετος, ἀνάλογος πρὸς τὴν λέξιν Τιμολέων καὶ ὅτι Ναπολέων, σημαίνει λέων τῆς νάπης (συδδένδρου κοιλάδος).

Ὁ ἅγιος Ναπολέων, ὅστις ἐορτάζεται ὑπὸ τῶν καθολικῶν τῇ 15 Αὐγούστου, ἐγεννήθη ἐνταῦθα, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ ἐμαρτύρησεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ. Ἡ μήτηρ τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος ἔτεκε τὸν δευτερότοκον υἱὸν τῆς (τὸν Ναπολέοντα) κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἠθέλησε δὲ νὰ τὸν ὀνομάσῃ διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐορταζομένου ἁγίου. Κατὰ τὴν Α'. αυτοκρατορίαν ἡ 15 Αὐγούστου κατέστη ἐθνικὴ τῶν Γάλλων πανήγυρις καὶ ὁ Ἀγ. Ναπολέων, ἀγνωστος τέως καὶ ἄσημος, κατέλαβε θέσιν ὑψηλὴν, καταβάλων καὶ αὐτὴν τὴν Θεοτόκον, ἥτις εἶχε τὴν ἐορτὴν τῆς κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

Ἄλλοι, διυλίζοντες τὸν κώνωπα, εὗρον ὅτι ἡ λέξις Ναπολέων ἀποτελεῖ ὀλόκληρον Ἑλληνικὴν φράσιν, ἔχουσαν οὕτω: «Ναπολέων ἄν λέων ἀπώλεων πόλεων». Ὅποιον φοβερὸν προγνώστικόν!

Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι τὸ ὄνομα τοῦτο οὐδεὶς γινώσκει πῶς καὶ πόθεν παρήχθη.

Χρυσὸς καὶ γεώμηλα.— Ἐργάτης τις τῶν ἐν Καλιφορνίᾳ χρυσορυγείων ἔκασχε δεινὰς ἐκ πείνης ἐνικα τῆς πρὸ ἡμερῶν ἐλλείψεως τροφίμων. Σκάπτων θυῶς, παρετήρησέ τι καὶ ἐφώνησεν ὀλιῶς ἑνθους.

— Δόξα ᾧ Θεῷ! εὗρον εἰ γεώμηλον, καὶ θὰ τὸ φάγω μὲ δροξίν.

Μετ' οὐ πολὺ ὅμως λαβὼν αὐτὸ ἐν χερσὶ,

— Δυστυχῆς ἐγὼ! ἀνέκραξε, δὲν εἶνα γεώμηλον, εἶνα τεμάχιον χρυσοῦ!

Δῶρον ταμβακοθήκης.— Ὁ Φριδερίκος Β' παρετήρησε μιᾷ τῶν ἡμερῶν ὅτι ὁ θαλαμηπόλος του ἔλαβε λήψιν ταμβακοῦ ἐκ τῆς ἐπὶ τῆς τραπέζης κειμένης ταμβακοθήκης του, νομίζων ὅτι ὁ Βασιλεὺς δὲν τὸν παρετήρει. Στραφεὶς ὅμως πάραυτα ὁ Φριδερίκος πρὸς τὸν ὑπὲρ τῆν,

— Σοὶ ἀρέσκει ἡ ταμβακοθήκη αὐτή; τὸν ἠρώτησεν.

— Ὁ θαλαμηπόλος; ἔμεινε βωδὸς ὡς ἰχθῦς ἐκ τοῦ τρύμου.

— Σοὶ ἀρέσκει, ναί, ἢ ὄχι; ἐπανελάβεν ὁ Βασιλεὺς.

— Ναί, Μεγαλειότατε, εἶπε τρέμων ὁ ὑπηρέτης.

— Τότε σοὶ τὴν χαρίζω. Εἶναι πολὺ μικρὰ καὶ δὲν ἀρκεῖ καὶ διὰ τοὺς δύο μας.

Τίς τῶν δύο εἶδει νὰ τρέμη;— Πρίγκιψ τις εὐρεθεὶς ἐν τινὶ μεμακρυσμένη ἔξοχῃ, ἠσθένησεν. Ἐκεῖ δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἀνικανὸς τις ἰατρός, ὅστις προσεκληθῆ ὅπως κάμῃ ἀφαίμαξιν τοῦ πρίγκιπος. Ὁ πρίγκιψ γινώσκων τὴν ἀνικανότητα τοῦ ἰατροῦ, παρέδωκεν αὐτῷ τὸν βραχίονα λέγων σαρκαστικῶς:

— Ἴδου, ἰατρε, καὶ σοὶ συνιστῶ νὰ μὴ τρέμῃς. . . .

— Ἐγὼ νὰ τρέμω; ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ ἰατρός, ἀπ' ἐναντίας σοῦ ἔπρεπε νὰ τρέμετε. Καὶ εἶχε δίκαιον ὁ ἰατρός.

Ἀμερικανικὰ ταχυδρομεῖα.— Ἐν τινὶ ἀγγλικῇ ἐφημερίδι ἀναγινώσκωμεν τὸ ἐξῆς περιεργον, ὅπερ καταδεικνύει τὴν ἀκριβείαν τῶν ἀμερικανικῶν ταχυδρομείων. Εἰς τὴν πόλιν Νέα Hampshire ἔφθασεν ἐπιστολὴ ἐξ Ἰρλανδίας μὲ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν.

«Πρὸς τὸν κύριον ὅστις ἐργάζεται ἐντὸς τοῦ ἀτμοπλοίου, ὑπερ ἐβύθιστε τὴν Ἀλαβάμαν καὶ τοῦ ὁποίου ἀγνοῶ τὸ ὄνομα, ὡς ἐλησμένησα καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀτμοπλοίου. Ὁ ρηθεὶς κύριος ἐργάζεται ὡς μαραγγὸς εἰς τὸ ρηθὲν ἀτμόπλοιο. Εἰς Ἀμερικὴν». Καὶ ὅμως ἔφθασεν ἡ ἐπιστολὴ ἀκριβῶς εἰς τὸν πρὸς ὃν διευθύνετο!

Νέος σπουδαστής.— Νέος τις συνελήφθη ἐσχάτως ἐν Παρισίῳ κλέπτων ἐπ' αὐτοφύρω. ἤχθη δὲ εἰς τὴν ἀτυνομίαν, ὅπως ἀνακριθῆ.

— Τί ἔργον μετέρχεσαι; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ ἀστυνόμος.

— Εἶμαι σπουδαστής.

— Σπουδαστής! . . . εἶπεν ὁ ἀστυνόμος ἐκπλαγείς καὶ τί σπουδάζεις;

— Πῶς νὰ ζῶ χωρὶς νὰ ἐργάζωμαι, ἀπάντησεν ἀφελῶς ὁ ἐρωτώμενος.

ΠΟΙΗΣΙΣ

Μακρὰν της.

Παρήλθε, φεῦ! τόσοσ καιρὸς ἀφ' ὅτου ἡ Λουκία Μακρὰν ἐμοῦ εὕρισκεται ἐν τῇ ἀμερικανίᾳ Ἐὰν τῇ εἶμαι σταθερὸς, ἀν ἔτι τὴν λατρεύω, Καὶ ἴσως ἄλλον ἔρωτα νομίζει πῶς θηρεύω. Ἴσως νομίζει καὶ αὐτῇ, Θεέ! . . . ὅτι εἰς λήθην Τὸν ἔρωτά της ἔρριψα καὶ αὐτὴν δὲν ἐνούμηθην. Ὡ πῶς θὰ παρεγνώριζε τοὺς πόθους μου ἡ κόρη Ἄν οὕτως ἀσπληγχνον καὶ ἐμὲ ὡς ἄλλους ἐθεώρει! Μακρὰν της εὕρισκόμενος, ὁ τάλας, δὲν εὕρισκω Οὐδὲ στιγμὴν γλυκύτητος καὶ καθ' ἡμέραν θνήσκω... Καὶ ἐνφ παντοῦ τὴν συναντῶ, φεῦ! οὐδαμοῦ τὴν βλέπω, Καὶ πάλλων, συγμνοίμενος τὸν οὐρανὸν προσβλέπω. Νομίζω ὅτι κὰν ἐμεῖ θὰ ἴδω τὴν μορφήν της! Ἄλλ' ἄστρα μόνον συναντῶ, οὐχὶ τὴν καλλονὴν της! Παρατηρῶ τὴν θάλασσαν καὶ τοὺς κυματισμούς της, Ἄλλ' αὖσαν μόνον ἀπαντῶ, οὐχὶ τοὺς ὀρθαλμούς της! Τὰ χλοερὰ παρατηρῶ καὶ γόνιμα πεδία, Τοὺς κήπους μὲ τὰ δένδρα των καὶ τ' ἄδοντα στρουθία, Τὴν γῆν μὲ δλι τ' ἄνθη της καὶ μὲ τὰς καλλονὰς της, Πλὴν οὐδα βλέπω πανταχοῦ, οὐχὶ τὰς παρειὰς της. Εἰς θελκτικούς προσέρχομαι ἀκόμη περιπάτους, Βλέπω νεάνιδας πολλὰς μὲ κόσμους λαμπροτάτους, Ἄλλ' οὐδαμοῦ τὴν φίλην μου τὴν ἀπαντῶ . . . Θεέ μου! Εἰσὶ φρικώδεις, φοβεραὶ ἐνταῦθα αἱ στιγμαὶ μου! Καὶ ἐπειτα . . . τίς οἶδε μὴ προδότην μὲ νομίζῃ; Ὡ! τότε τῆς καρδίας μου τὰ βάρη δὲν γναιρίζει. . . . Τότε τυφλῶς μ' ἠγάπησε, τότε τὰ πάντα πλάνη, Τότε πρὸς τί τὸ ὄμμα της τὸ δάκρυ νὰ υγράνη; Τότε πρὸς τί ὁ ἔρωσ της καὶ οἱ γλυκεῖς της πόθοι, Ὡ τότε προτιμώτερον ἀν ἐξ ἀρχῆς μ' ἀπόθει. Ἄλλ' ὄχι . . . ὄχι . . . διατὶ τοσοῦτον τὴν κακίζω; Καὶ διατὶ ἀγνήν ψυχὴν καὶ ἐγὼ παραγνωρίζω; Τώρα αὐτὴ στεναζούσα τὴν ὥραν περιμένει, Νὰ μὲ ἴδῃ δακρύουσα καὶ συγκεκλιμένη. Θὰ μ' ἴδῃς, φίλη προσφιλῆς, θὰ ἐπανεέλθω πάλιν, Καὶ θὰ γευθῆς τοῦ ἔρωτος, τοὺς πόθους καὶ τὴν ζάλην . . .

Κατὰ τὸ 1869.

ΑΡΑΒΙΚΑ ΓΝΩΜΙΚΑ.

—ο—

Ὁ λόγιος ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ πατρίδι
εἶναι ὡσπερ ὁ χρυσὸς ἐν τῷ μεταλλείῳ.

Ὁ πορευόμενος διὰ τῆς ἀμάξης τῆς
ἐλπίδος, ἔχει πάντοτε σύντροφον τὴν
πενίαν.

Ὁ ἀγράμματος εἶναι ἐχθρὸς ἑαυτοῦ.
πῶς θ' ἀποβῆ ποτε φίλος ἄλλου;

Πρὶν πληροφορηθῆς τὰ περὶ τῆς οἰ-
κίας, πληροφορηθῆτι τὰ περὶ τοῦ γείτο-
νος· πρὶν ἢ δὲ πληροφορηθῆς περὶ τῆς
ὁδοῦ, ἐρώτησον περὶ τοῦ συνοδοιπόρου.

Τῆς ὀργῆς ἢ ἐναρξίς εἶναι παραφρο-
σύνη, λῆξις ὁμως αὐτῆς ἐστὶν ἡ μετά-
νοια.

Δύο πόθοι δὲν δύνανται ποτε νὰ συν-
ταυτισθῶσιν, ὁ τοῦ πλοῦτου καὶ ὁ τῆς
ἐπιστήμης.

Ὁ ἀπαιδευτος εἶναι σῶμα ἄνευ ψυχῆς.

Ἐν τῇ ὀργῇ καὶ τῇ τόλμῃ ἔγκειται ἡ
μετάνοια, τὴν ὑπομονὴν ὁμως παρακο-
λουθεῖ ἡ εὐδαιμονία.

Ὁ Θεὸς ἔδωκεν ὄπλα εἰς ὄλους. Εἰς
τὴν τίγριν τοὺς ὄνυχας, εἰς τὸν ὄφιν
τὸν ἰόν, εἰς τὸν μῦν τοὺς ὀδόντας, εἰς
τὸν ἄνθρωπον τὴν συκοφαντίαν.

ΛΥΣΙΣ

τοῦ ἐν τῷ Β'. φυλλαδίῳ αἰνίγματος

Ποίησις—Οἴησις

Τὴν λύσιν ἐπεμψεν ἡμῖν μόνος ὁ κ.
Π. Ραζῆς.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ Β'. φυλλαδ. γρίφου

Ὁ σὺ μισεῖς μὴ ποιεῖ,

Τὴν λύσιν ἐπεμψεν ἡμῖν ὁ κ. Γεώρ. Γ.
Πεντάκης καὶ ὁ ἐκ Τάντας κ. Δ. Παπ-
παταμάτης.

ΑΙΝΙΓΜΑ Γ'.

Τὰ δύο πρῶτά μου ἰδὲ εἰς τὴν ἀπανθρωπίαν,
ἄνευ τῶν δύο ἄλλων μου δὲν θὰ ὑπῆρχ' αἰών.
Τὰ δύο ἄλλα μου εἰσὶν εἰς τὴν Σιών τὴν θεϊαν,
καὶ τὰ λοιπὰ τὰ δύο μου εἰσὶν εἰς τὸν Θεόν.
Τὸ ὄλον μου δυστοίωον, φρικτόν τι ὑπεμφαίνει.
Ἄφρημένον εἶμ' ἐγώ. Ἡ λύσις τώρα μένει.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ Β'.

Τρεῖς σκοποὶ ὑπάρχουσιν ἐν τινὶ κήπῳ. Θέ-
λων τις νὰ εἰσέλθῃ ὅπως κόψῃ μῆλα, ἐζήτησε
τὴν ἀδειαν. Καὶ οἱ τρεῖς σκοποὶ τῷ ἐπέτρε-
ψαν νὰ κόψῃ ἐπὶ τῷ ὄρῳ νὰ δώσῃ ἀφ' ὅσα
κόψῃ τὰ ἡμίση καὶ 1/2 μῆλον πλειότερον εἰς
τὸν Α'. σκοπὸν, εἶτα ἐκ τοῦ ὑπολοίπου τὰ
ἡμίση καὶ 1/2 μῆλον εἰς τὸν Β'. καὶ τὸ αὐτὸ
εἰς τὸν τρίτον, ἐπὶ τῷ ὄρῳ ὁμως νὰ μὴ κόψῃ
οὐδὲν μῆλον εἰς δύο τεμάχια.

Πόσα μῆλα πρέπει νὰ κόψῃ ὁ ρηθεὶς, ὅπως
κατορθώσῃ ἐξερχόμενος νὰ ἔχῃ ἐν μῆλον;

ΓΡΙΦΟΣ Β'.

κ 1 ον